

Sau ngày hôm đó hai mẹ con tôi theo anh Trung về nhà, tôi cứ nghĩ kể từ lúc tôi phát hiện mình bị phản bội thì sẽ không bao giờ có niềm tin vào tình yêu nữa nhưng nào ngờ khi gặp Thành Trung thì những suy nghĩ đó như biến mất. Tấm chân tình của anh giúp tôi nhận ra không phải bất kỳ người đàn ông nào cũng đều có tính trăng hoa phản bội giống Hoài Tâm khi xưa. Tranh thủ lúc Bình An ngủ tôi xuống bếp nấu đồ ăn đợi anh Trung đi làm về, tôi loay hoay rửa rau thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, nhanh chân tiến lại cầm lên xem hoá ra anh Trung gọi về, tôi nhấc máy.

- Dạ, em nghe.
- Con ngủ chưa em?
- Dạ con ngủ trong phòng, anh xong công việc chưa? Em đang nấu cơm với làm đồ ăn dưới bếp.
- Anh cũng gần xong công việc rồi, à mà em vừa rồi ba có gọi bảo anh về nhà có chút chuyện xong anh về liền em ở nhà ăn cơm trước đi khỏi chờ anh biết chưa.

Có lẽ bên nhà anh Trung gọi anh ấy về cũng chỉ vì chuyện giữa anh với Hải Yến, tôi biết gia đình anh vẫn luôn đốc thúc hai người bọn họ nhanh chóng cưới nhau bởi đó cũng là ý muốn của mẹ anh chắc tại sợ tôi buồn rồi suy nghĩ lung tung nên anh Trung mới không muốn nói cho tôi biết dù vậy nhưng tôi vẫn tin tưởng anh ấy.

- Dạ, Em biết rồi, bye anh.

Kết thúc cuộc gọi Thành Trung liền đứng dậy cầm lấy chiếc áo khoác rồi vội vã đi thẳng ra nhà xe. Không về căn hộ chung cư riêng mà anh lái thẳng về nhà ba mẹ mình.

- Mẹ con mới về, ba đâu mẹ?

Vừa nhìn thấy con trai bà Phượng liền thay đổi thái độ.

- Con về rồi để mẹ kêu chị Lan dọn cơm, ba con ổng đang trên lầu.

Dứt lời bà Phượng ngồi trên bộ ghế sofa nói vọng vào trong.

- Chị Lan ơi dọn cơm Thành Trung về rồi.

Không muốn để người yêu buồn Thành Trung để bụng về nhà ăn cơm Ngọc Châu nấu, anh liền nhanh miệng từ chối

- Dạ thôi con không đói, ba, mẹ ăn trước đi.

Bán tín bán nghi, nghĩ rằng con trai chắc đã có hẹn với Ngọc Châu nên mới không chịu cùng gia đình dùng bữa, bà Phượng liền tỏ ra khó chịu.

- Con và cô ta có hẹn với nhau đúng không?

- Dạ không, tại con không đói.

Nghĩ Thành Trung nói dối bà Phượng liền phản ứng.

- Con nói dối, con giấu mẹ đúng không?

Cùng lúc này từ trên lầu đang đi xuống thì nghe thấy hai mẹ con đang tranh cãi, ông Thành liền lên tiếng.

- Con nó không ăn thì thôi bà ép làm gì.

Nói rồi ông tiến chiếc ghế sofa rồi ngồi xuống.

- Dạo này công việc bên nhà hàng con ổn chứ?

- Dạ cũng bình thường, ba đi chuyến này mệt không ba?

Ông Thành thở dài nói.

- Ba bây giờ già rồi đi xa cũng khó tránh khỏi mệt mỏi, một thời gian nữa sau khi con lập gia đình rồi thì ba sẽ bàn giao công ty lại cho con để yên tâm nghỉ dưỡng.

Nói rồi ông Thành liền nhìn sang vợ với vẻ mặt hớn hờ

- Tới đó vợ chồng mình không biết có được thoải mái đi du lịch hay là phải ở nhà giữ cháu cho tụi nó đây nữa

Bà Phượng mỉm cười gượng gạo rồi đảo mắt sang Thành Trung nói giọng xách mé.

- Được như lời ông nói cũng mừng chỉ sợ tôi với ông vô phúc nuôi cháu nội cho người ta mà thôi.

Hiểu ý mẹ Thành Trung liền lên tiếng.

- Con thì lại nghĩ khác, con không câu nệ chuyện máu mủ ruột rà, cháu nào cũng là cháu miễn sao đứa trẻ đó hiểu chuyện biết hiếu thảo với ông bà vâng lời ba mẹ là được rồi. Mẹ cũng đừng quá nghiêm khắc hay coi trọng vấn đề đó.

Biết con trai đang nhắc khéo mình, bà Phượng cũng thẳng thắn.

- Đối với mẹ cháu nội phải do chính con dâu mẹ và con trai mẹ sinh ra thì mẹ mới thừa nhận chứ còn ba cái đồ tạp nham ngoài đường không đời nào mẹ chấp nhận cho bước vào nhà mình.

Không đồng tình với suy nghĩ của mẹ Thành Trung liền phản ứng

- Con thấy mẹ quá lời rồi, con không muốn vì chuyện này mà làm cho không khí gia đình căng thẳng.

Tức giận vì thái độ của con trai, bà Phượng lớn tiếng nói.

- Con còn biết đây là nhà của mình nữa hả? Hải Yến nói không sai con bị con nhỏ đó bỏ bùa mê thuốc lú gì rồi bởi vậy mẹ nói một câu là con bênh vực chống trả lại mẹ một câu.

Trên đường về Thành Trung chỉ nghĩ cả nhà sẽ cùng nhau ngồi lại nói chuyện đàng hoàng nhưng anh không ngờ thái độ của mẹ mình lại không có gì thay đổi vẫn nóng tính ngang ngược đã vậy còn có những lời lẽ không tốt về Ngọc Châu. Chính điều này đã làm cho Thành Trung càng không thể ngồi yên, anh liền phản bác lại.

- Mẹ đừng có nghe lời nói phiến diện từ một phía của Hải Yến rồi nghĩ xấu cho người khác ,Ngọc Châu cô ấy không làm gì con cả ngược lại là mẹ, chính mẹ đã khiến con cảm thấy ngột ngạt, khó chịu mỗi khi bước chân về căn nhà này.

Đang nóng giận nghe xong thì lại càng thêm tức tưởi bà Phượng làm ra vẻ khốc lóc, kể lể

trước mặt ông Thành và con trai.

- Phải rồi một tay tôi cực khổ vất vả nuôi cho cậu lớn bây giờ đủ lông đủ cánh rồi thì không còn xem người mẹ này ra gì nữa. Đó ông nghe thằng con trai quý tử của ông nói chưa...

Biết mình đã có những lời lẽ không đúng Thành Trung liền cảm thấy có lỗi anh nhẹ giọng..

- Con xin lỗi, con không có ý đó

Đang ngồi khóc thút thích bất ngờ bà Phượng thốt lên.

- Mẹ biết rồi chắc chắn là con nhỏ đó không cam tâm rời bỏ con nên âm mưu xúi giục con về nhà cãi lại lời ba mẹ đúng không?

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Thành Trung không muốn không khí gia đình căng thẳng nhưng càng lúc bà Phượng lại càng vô lý khiến anh không thể ngồi yên.

- Mẹ à, con nói bao nhiêu lần rồi, Ngọc Châu không phải loại người như mẹ nghĩ. Con yêu cô ấy là vì cô ấy không giống như những người con gái khác, mẹ hãy thử một lần tiếp xúc với Ngọc Châu thử đi con chắc rằng mẹ sẽ không còn ác cảm với cô ấy nữa.

- Mẹ không bao giờ chấp nhận cô ta, con dâu của mẹ chỉ có một mình Hải Yến, nếu con vẫn muốn cưới đưa con gái đó trừ khi mẹ □hết bằng không thì con cũng đừng có mong được qua lại với cô ta.

Bất lực trước sự ngang ngược vô lý của mẹ mình Thành Trung buồn bã đứng dậy.

- Dù mẹ có chấp nhận hay không nhưng con và Ngọc Châu yêu nhau là sự thật, ngoài cô ấy ra con sẽ không lấy bất kỳ cô gái nào khác cho dù là Hải Yến cũng vậy. Thưa ba, mẹ con về.

Dứt lời Thành Trung vừa định quay người đi chợt ông Thành lên tiếng.

- Đứng lại, chuyện này là như thế nào? Rốt cuộc trong thời gian ba đi công tác ở nhà đã xảy ra chuyện gì? Ngọc Châu là ai sao lại khiến mẹ con tức giận còn con nữa sao lại ra sức bên vực cô ta? Rồi còn có cả Hải Yến nữa.

Ông Thành người đàn ông trụ cột của gia đình rất thương vợ và con trai. Tuy ít nói nhưng ông lại nghiêm khắc và hiểu chuyện. Hai tuần trước ông có chuyến đi công tác nước ngoài không có mặt ở nhà nên không hề biết chuyện gì đang xảy ra. Lúc sáng ông Thành cũng vừa mới đáp xuống sân bay kết thúc chuyến công tác về nhà. Đã lâu không gặp Thành Trung ông bảo vợ gọi con trai về chơi nhưng không ngờ hai mẹ con lại cãi nhau nảy lửa trong khi ngồi kế bên mà ông lại chẳng thể làm gì vì chưa hiểu rõ nguyên do dẫn đến cuộc mâu thuẫn. Nhìn sang vợ ông Thành nghiêm giọng.

- Bây giờ bà có thể kể rõ ràng sự việc cho tôi biết được không?

Nói rồi ông nhìn lại Thành Trung.

- Còn con nữa, ngồi xuống nghe xong rồi ba giải quyết chứ lần nào về tới nhà hai mẹ con cũng như nước với lửa chẳng ai chịu nhường ai.

Sự nóng giận của ông Thành không chỉ bà Phượng sợ hãi mà ngay cả Thành Trung cũng phải

kiên dè nhanh chóng ngồi lại vào ghế.

- Chuyện là như thế nào bà kể rõ cho tôi nghe.

Bà Phượng ngập ngừng kể lại quá trình cùng Hải Yến gặp Ngọc Châu và hiểu lầm cô trong nhà của Thành Trung. Nghe lời một phía từ vợ ông Thành trầm ngâm một lúc rồi nhìn về phía Thành Trung.

- Chuyện mẹ con vừa nói có đúng như vậy không? Con và cô gái đó bắt đầu qua lại từ khi nào còn đứa trẻ có phải là con của con hay không?

Sự việc đến nước này, Thành Trung không thể tiếp tục im lặng để ba mẹ mình hiểu lầm Ngọc Châu thêm nữa, anh lên tiếng giải thích.

- Đúng là con yêu Ngọc Châu nhưng mọi chuyện không như những gì mẹ và Hải Yến suy nghĩ. Ngọc Châu là một cô gái hiểu chuyện đáng thương cô ấy không hề lừa gạt hay moi tiền gì của con như lời mẹ nói. Còn về đứa bé con sẽ luôn yêu thương và xem nó như con ruột của mình, con không mong ba mẹ chấp nhận nhưng xin ba mẹ hãy tôn trọng quyết định của con. Nghe xong bà Phượng liền lớn tiếng phản đối.

- Không được, con phải dứt khoát với cô ta ngay lập tức. Mẹ chỉ có mỗi mình con là con nên sẽ không bao giờ có chuyện làm ngơ để hạng gái làm tiền đó bước vào nhà mình.

Bất ngờ trước những lời lẽ nặng nề của mẹ đối với người mình yêu Thành Trung không thể chấp nhận, anh lên tiếng.

- Sao mẹ lại có thể nói Ngọc Châu Như thế, cô ấy không...

Chưa kịp nói dứt câu Thành Trung đã bị ngắt lời bởi ba mình.

- Thôi hai mẹ con đừng có tranh cãi qua lại nữa, con nói yêu cô gái đó vậy con có biết gia cảnh nhà cô ta ra sao không?

Thành Trung ngập ngừng.

- Con... con chưa nghe Ngọc Châu kể về gia đình mình có lẽ cô ấy có nỗi khổ khó nói nhưng con tin cô ấy sẽ không lừa gạt con.

- Đó ông thấy chưa, một đứa con gái không chỉ có con riêng mà ngay cả lai lịch cũng không biết rõ thì thử hỏi làm sao mà thằng con trai mình ngu muội quá vậy ..chắc chắn là nó bị bỏ bùa rồi.

Ngồi nghe câu chuyện từ hai phía bấy giờ ông Thành cũng hiểu phần nào sự phản đối của vợ. Ông ôn tồn nói :

- Ba nghĩ mẹ con làm như vậy là đúng, con không thể yêu một người con gái lai lịch bất minh hơn hết cô ta lại còn cả đứa con riêng. Nghe lời mẹ con cắt đứt liên lạc rồi cưới Hải Yến cho bà ấy vui lòng.

Hụt hẫng thất vọng khi nghe qua ý kiến của ba mình. Thành Trung không ngờ ông là một người hiểu chuyện nhưng cách nhìn nhận sự việc lại vô lý chẳng khác gì người mẹ khó tính, anh nghẹn lời.

- Đến ba cũng suy nghĩ như vậy, giờ đây con và ba mẹ đã không còn tiếng nói chung nữa nhưng con vẫn muốn nói con yêu Ngọc Châu và sẽ không bao giờ từ bỏ hai mẹ cô ấy.

Dứt lời Thành Trung đứng dậy quay người rời đi, lúc này bà Phượng nhìn sang chồng vẻ mặt vui mừng nói.

- Vậy mới là chồng của tôi chứ, để giúp con tôi với ông phải cứng rắn hơn nữa. Bây giờ nó đang mê muội nên trách móc chúng ta sau này nhận ra rồi sẽ cảm ơn tôi với ông.

Ông Thành thở dài lắc đầu gương mặt đầy lo âu.

- Con với cái....

Nói rồi ông lật đật bỏ đi lên lầu còn bà Phượng thì vẫn ngồi đó mỉm cười đắc ý.

“Cạch”

Mở cửa bước vào nhìn thấy Ngọc Châu đang nằm ngủ trên ghế sofa Thành Trung rón rén tiến lại cởi chiếc áo khoác trên người ra nhẹ nhàng đắp lên mình cô.

Bất giác tôi giật mình mở mắt thì nhìn thấy anh Trung, lồm cồm ngồi dậy tôi nói.

- Anh về khi nào sao không đánh thức em?

- Anh mới vừa về, sao em không vào trong phòng mà nằm ở ngoài đây.

Ngồi chờ anh Trung mà tôi cũng không biết bản thân mình đã ngủ quên từ lúc nào.

- Dạ em chờ anh về mà ngủ quên không hay, anh ăn cơm chưa hay để em dọn cơm anh ăn nghe.

Một cô gái hiền lành tử tế thế này quả thật không đáng nhận những lời ác ý, sự ân cần chu đáo của Ngọc Châu càng khiến anh thương cô nhiều hơn. Đưa tay vén nhẹ mái tóc đang rũ rượi che đi nửa gương mặt của người yêu Thành Trung mỉm cười nhẹ giọng.

- Em vào phòng ngủ đi anh tự dọn ăn được rồi.

Tôi biết anh Trung đang lo lắng sợ tôi vất vả nhưng đối với tôi không có gì hạnh phúc bằng việc được tự tay chăm sóc cho người mình yêu.

- Dạ em chưa buồn ngủ, anh ăn luôn hay vào trong thay đồ em dọn cơm trước rồi ra ăn.

Anh Trung mỉm cười gạt đầu.

- Vậy làm phiền em hâm nóng đồ ăn lại giúp anh, anh vào trong thay đồ rồi ra liền.

Nhìn vẻ mặt của anh Trung tôi có thể nhận ra anh ấy không được vui nhưng vừa rồi sợ làm anh khó xử tôi không tiện hỏi chứ thật ra tôi biết nguyên do là ở nơi tôi. Có lẽ hạnh phúc này không dành cho tôi giá như ngày ấy tôi đủ mạnh mẽ và quyết đoán hơn thì bây giờ anh Trung đã không phải đứng ở giữa khó xử còn tôi thì cũng không ngồi đây để tự trách móc bản thân mình. Đầu óc tôi đang rối bời thì chợt nhớ phải đi hâm nóng đồ ăn lại chắc anh Trung cũng đã tắm xong, tôi vội vàng đi xuống bếp.

- Anh tắm xong rồi hả? Lại ngồi ăn luôn đi anh.

Thành Trung tiến lại ngồi vào bàn.

- Vất vả cho em rồi, giờ cũng muộn em ngủ trước đi, ăn xong anh dọn dẹp sau.

Biết anh Trung sợ tôi vất vả nhưng tôi làm sao có thể bỏ anh một mình trong lúc anh đang có tâm sự, tôi nói.

- Dạ em chưa buồn ngủ, em muốn ngồi đây nhìn anh ăn.

Hiểu tính tình của tôi anh Trung dù lo lắng nhưng cũng đành bất lực đồng ý để tôi cùng ngồi

với anh. Nhìn cách anh gật gù gấp thức ăn một cách ngon miệng mà tôi thấy thương anh vô cùng. Tôi biết trong lòng anh lúc này đang rối bời nhưng trước mặt tôi vẫn cố tỏ ra bình thản vui vẻ bất giác tôi có lỗi vô cùng, không biết phải mở miệng an ủi anh thế nào. Tôi ngập ngừng.

- Anh ăn có ngon không?

Anh Trung mỉm cười gật đầu nhưng trong ánh mắt anh tôi nhìn thấy được vẻ buồn bã.

- Ngon lắm, cảm ơn em.

- Anh Trung, anh có chuyện gì giấu em đúng không?

Thành Trung im lặng quay đầu sang hướng khác tôi biết anh cố tình tránh né không muốn trả lời câu hỏi của tôi.

- Có phải tại em đúng không? Em xin lỗi vì đã khiến anh khó xử với ba mẹ.

- Không phải tại em, em không có lỗi tại ba mẹ anh không chịu nói lý lẽ.

Theo lời anh Trung thì có lẽ ba mẹ anh đã biết chuyện của tôi với anh chứ không đơn thuần là ép anh cưới Hải Yến nữa rồi. Có lẽ lúc bên nhà anh cũng đã vì tôi mà gánh chịu không ít những lời nói khó nghe từ mẹ anh. Tuy anh không nói ra nhưng tôi có thể hiểu được anh đang rất đau đầu, không ngờ chính tôi đã đem phiền phức đến cho anh Trung, từ đâu tôi không nên nói lời yêu với anh, tôi nhỏ giọng.

- Em biết mình không xứng với anh, yêu anh là điều em không bao giờ hối hận nhưng có lẽ em đã sai khi quyết định ở bên cạnh anh. Em không muốn vì em mà anh bất hoà với gia đình, hay là chúng ta..

- Không thể. Anh yêu em nên sẽ không bao giờ vì một sự phản đối nào đó mà từ bỏ tình cảm này. Hãy cho anh thời gian anh tin mình sẽ có cách làm cho họ có cái nhìn khác về em.

Dường như biết tôi sắp sửa nói ra điều mà anh không mong đợi Thành Trung đã lập tức cắt ngang lời tôi.

- Nhưng...còn quá khứ của em thì sao?

- Con người ai cũng muốn mình tốt đẹp hoàn hảo trong mắt người khác nhưng cuộc sống mà em phải nhìn về hiện tại và tương lai, những gì đã qua thì không cần thiết phải nhớ tới vì giờ đây anh còn cả bé An mới chính là cuộc sống là hiện tại của em.

Tôi không biết mình đã tu mấy kiếp mới có thể gặp được một người đàn ông như Thành Trung, cuộc đời tôi cứ nghĩ đã hết kể từ khi bị chính người đàn ông mình hết lòng yêu thương phản bội không ngờ có ngày ông trời đền bù cho tôi lại một chàng trai trên cả tuyệt vời. Sự bao dung của anh, tình yêu của anh khiến tôi vô cùng xúc động, bất giác tôi đã bật khóc mất rồi.

- Anh...sao anh lại tốt lại tử tế với em quá vậy? Anh không muốn biết quá khứ của em như thế nào sao?

Thành Trung đứng dậy tiến đến bên cạnh tôi, anh đưa tay lau đi những giọt nước mắt vừa rơi, ân cần nói.

- Khờ quá, anh yêu em sao lại không tốt với em cho được. Còn chuyện quá khứ của em anh

sẵn sàng chờ đến khi nào em muốn nói ra. Còn bây giờ nghe lời anh đi ngủ, không được suy nghĩ nhiều hãy tin anh.

Dứt lời đôi môi Thành Trung nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, bao nhiêu ý nghĩ thoáng qua trong đầu như dừng lại ngay khoảnh khắc này.